

det Thing mod Formodning gif ind paa Paragrafens Ufsattelse, skulde jeg ikke gjøre nogen Indsigelse derimod. Men jeg tror, som sagt, at det maa erkjendes, at Forslaget, saaledes som det nu foreligger paa det nævnte Punkt, indeholder en væsentlig praktisk Forbedring. — Hvad dernæst angaar — lad mig her nævne som det andet Punkt det, som jeg før nævtede som det fjerde — den noget stærkere Betingelse, der er opstillet med Hensyn til Afkørd, da tror jeg, at det maa siges, at det ved et Institut, der er saa nyt som dette, og som jo derhos aabenbart indeholder et Brud paa den formelle Ret, idet der skal finde en Tvangseftergivelse Sted mod vedkommende Kreditors Billie, har sine Fordele, at man i alt Fald begynder med saa megen Forsigtighed som muligt. Jeg tør derfor paa ingen Maade siges, at den Beslutning, der opstiller en strengere Fordring, er mindre tilraadelig end den tidligere vedtagne Bestemmelse. — Tilbage staa saaledes kun de to Hovedpunkter, om hvilke Forhandlingerne væsentlig have dreiet sig i det andet Thing, og det tør vel siges, at det er et Vidnesbyrd om, at Lovforslaget med sine mange dybtindgribende Bestemmelser, i det Hele er fundet fyldestgjørende, at Forhandlingerne have kunnet sammentrænges paa disse to enkelte Hovedspørgsmaal. Det ene af disse Spørgsmaal er jo Spørgsmaalet om Begrænsningen af Løsøreindrægt. Det var jo en bitterlig Kjendagjerning, allerede forinden Lovforslaget blev forelagt, at Meningerne om dette Punkt vare meget delte, og det ikke blot mellem Ikke-Jurister, men ogsaa mellem Jurister. Der har mellem forskjellige praktiske Jurister været ikke saa liden Uenighed om det Synspunkt, som her burde være det afgjørende, og jeg feiler neppe, naar jeg om dette Punkt udtaler, at man, da Sagen forelaa her i Thinget, var forberedt paa, at der med Hensyn til samme vilde ske Forandringer i Forslaget, saaledes som det her blev vedtaget ved 3die Behandling her. Jeg tør tro, at den Løsning af de forskjellige Tvivl, der frembyde sig, som næsten enstemmig er bleven vedtaget i det andet Thing, er saa god, som man efter Omstændighederne omtrent kunde vente, jeg tror i det Mindste, at vi ikke let kunde regne paa

noget bedre Løsning af Forholdet under den store Meningsulighed, som der i Virkeligheden finder Sted mellem dem, som have overbetet disse Forhold, ikke blot, som sagt, mellem dem, der, om jeg saa maa sige, leve i dem, men ogsaa mellem dem, der fra et juridisk Standpunkt have betragtet dem. Det maa vistnok erkjendes, at fra deres Standpunkt, som have ment, at Lovforslaget oprindelig gif for vidt paa dette Punkt, maa det nu Vedtagne siges at indeholde en Tilnærmelse til de Paagældendes Anskuelse. Og paa den anden Side maa de, som holdt paa Lovforslaget i dets oprindelige Form, dog langt foretrække det nu Vedtagne fremfor, at man ganske skulde have ladet det blive ved den nuværende Tingenes Tilstand. Jeg for min Person har saa meget mindre havt Betænkelighed ved at slutte mig til Forslaget, som det nu i saa Henseende foreligger, som jeg tror, at de videregaaende Bestemmelser uden Vanskelighed ved Benyttelse af andre Rettsformer vilde kunne have været omgaaede. — Tilbage staa at omtale Spørgsmaalet om Udeladelsen af de oprindelige §§ 154 og 159. Med Hensyn hertil vil jeg ganske oprigtig tilstaa, at det har været mig en Overraskelse, at det Forslag, som var optaget i disse Paragrafer, midt en saa stærk og levende Modstand i det andet Thing, som det gjorde. Men jeg vil tillige siges, at jeg ikke tror, at Noget, som har havt med store Lovarbejders Gjennemførelse at gjøre, kan være fremmed for den Erfaring, at vil man sætte den Slags Love igennem, saa nødes man af og til at tage sin Fornuft fangen under den Mening, som træder En i Mode med saa stor en Styrke, som her har været Tilfældet. Vil man for enhver Pris paa ethvert saadant Punkt, uagtet der ikke er nogen bestemt Nødvendighed derfor, sætte sin Mening igennem, saa tror jeg, at man ved den Slags Lovarbejder let kommer til at løbe med Panden mod Væggen. Det var mig, som sagt, overraskende, at der viste sig en saadan sær Kjærlighed for de efter min fulde Opfattelse antilværede Bestemmelser i 5—3—28 og 5—7—7, som der har gjort, men det var mig tillige indlysende, at Modstanden paa dette Punkt var saa stærk, at jeg ikke veed, om den